

Зворотний бік сутіні

КУПИТИ

Ця історія — між буденним і міфічним. Боги, безсмертні, люди — усі вони частина строкатої тканини буття — нитка до нитки. І юній Мальві — обраній, безсмертній — призначена нелегка доля: зрозуміти й приборкати власні сили, віднайти свій шлях і боронити цю одвічну гармонію життя між добром і злом, між темрявою та світлом. Чи до снаги це дитині двох світів?

...Сутінь мешкає у кожному, навіть у найсвітлішому місці... Сутінь як нагадування для душі, що ти можеш згинутися у сірому вирі безликості. ...Сутінь, яка легко перетворює добро просто на слова, а не вчинки та дії.

Вічна боротьба темряви й світла породжує тіні. Вона розмиває кордони між добром і злом, між правдою та брехнею... Вона перетворює епічну боротьбу на дріб'язкову штовханину. І вже не ясно, хто насправді ворог, кому протистояти, кого захищати. Навіть могутні безсмертні потрапляють в сірі тенета, які розставляє хтось невідомий, втілюючи власний план. І тому таємничому сірому байдуже на світло й на темряву, на добро й зло, він однаково використовує їх, роз'їдаючи душі смертних і богів, перетворюючи їхні слабкості й бажання на інструменти у власній грі.

І Мальва, й Остап, і Птаха, і Стриб, і Лада, і навіть Оракул — бродять напощаки в сірій імлі. Проте світ безмежний і непередбачуваний. Хто може бути певен, що вхопив бога за бороду? Що натомість не тримає в кулаці жмут сухої трави?

— І скажи мені, Пташко, хіба випадковість — це не таємна присутність Творця?

Втрачена

Мор аж почорнів від люті. Злоба затопила серце. Уже не контролював себе. Його посміли ослухатися. Відразу двоє найрідніших. Стрибог, його єдиний син... ну, то вже стара історія. Від матусі набрався доброї блажі, тому час від часу колобродить. До всього ця світла паскуда Птаха заморочила синові голову тим клятим коханням і перекроїла під себе. І тут час потрібен, щоб знову зробити його таким, яким був до того, як зустрів цю світлу мерзоту. Однак його найбільший душевний біль нині - то Мальва (прости, Чорнобоже, ото ім'ячко дали дитині смертні — тьху). Так-так, ця шмаркуля, його поки примітивно-недосвідчена онука, - ходяче лихо вкупі з неприємностями. І до неї Птаха руку приклала, як не крути. Оце позорище влаштувала на його темну голову! Мало того, що осоромила Мора на ритуалі, відмовляючись випити з чари Чорнобогової, так іще нікчемне видовище продемонструвала, використавши його закляття проти лихослів'я на свій лад. Бий ворога його зброєю. Чи не він вклав у її голову це правило? Може, не така вже й нікчема? Гарна учениця. Відмінниця просто. Після того рейваху, який влаштувала, кудись завіялася й тепер, либонь, переховується. Знає зараза, що за таке по голові не поглядять. Нічого-нічого, її обов'язково знайдуть. По пилинці цей світ розберуть, з-під землі дістануть. Їй у Відтіні не сховатися.

Морок сердито міряв кроками бібліотеку, гнівався й бурчав. Зупинився перед картиною на стіні. Майже чорне сонце загрозливо висіло над сутінковими горами. Улюблене полотно. Теплий спогад про Світ Чотирьох Сонць. За іронією долі, того самого світу, у якому народилася ця клята світла Птаха. Тьху ти, куди не глянь — кругом вона. І сина занапастила, і онуку зіпсувала. Невже довідалася правду, що то він, Морок, розпорядився знищити її рідне оселище Дива разом з усіма мешканцями, і тепер мстить? Оракул тоді й справді не збрехав, коли озвучив пророцтво: «Та, що прийде з роду Арати, вкраде серце твого сина, полонить душу. І це знищить Світ Темний, зрушить рівновагу у світах». Шкода, що Птаха тоді вижила. Ні, не так! Чому вона тоді вижила? І тепер так вишукано мстить, б'є по найвразливішому! О, Чорнобоже! Його єдиний син втратив ґрунт під

ногами. Мор відчував: Стрибог стрімко падав у безвихідь. Любов до доньки, до Мальви, чи не єдине зараз, що сяк-так тримало сина при здоровому глузді.

Відійшов від картини. Схопив зі столу скляну темну кулю, у яку зазвичай ховав думки, якщо мав поговорити з кимось важливим і мусив тримати голову відкритою. Куля була порожня. Загнав у неї якнайбільше свого паскудного настрою, схопив обома руками й замашно хряпнув об стіну. Хух! Трохи попустило. Де ж ці служки? Невже так важко у Відтіні знайти безсмертну душу? Вона ж випромінює світло. Усі Темні це бачать, але чемно вдають сліпців. Мор їх розуміє. Бо він нізащо й ніколи цього не визнає. Навіть коли доведеться сповідатися перед самим Сварогом.

Де ж Мальва?

Ледве стримував бажання також метнутися на її пошуки. Не можна. Він насамперед Володар, а вже потім батько і дідусь. Відразу після Ритуалу наказав привести Мальву до себе. За непослух у Світі Вічної Ночі нещадно карають. А ганьбище, яке влаштувала Мальва біля капища, — це неприйнятна поведінка, яку він, повелитель Темного світу, не має права вибачати навіть рідній, улюбленій онуці. Хай як себе переконував у протилежному й шпетив онуку, вона йому подобалася. Мальва Морю нагадувала Мару. Та після ритуалу онуку до нього не привели. Вона наче крізь землю провалилася. Ані в кімнаті, ані в інших місцях Чорнобогового Храму Мальву не знайшли.

Храм Чорнобогів — то окремий Всесвіт усередині великого Темного світу. До його будівництва доклався сам Сварог. Храм усередині безмежний. Хоча так відразу й не скажеш, коли вперше побачиш. Його дах губиться десь у високості між хмарами. Око людське, навіть безсмертне, не сягає такої безмежності: туди не долетіти, навіть гадкою чи думкою. І тому заради безпеки всіх живих, щоб випадково не загубилися в нескінченних лабіринтах-світах храму, та й для безпеки Темного світу, звісно, сам Чорнобог зробив Темному Храму особливий подарунок. У коморі ключника Худіча знаходиться макет лишень п'яти поверхів храму. Бо лише на них входити безсмертним дозволено. Коли уважно його розглядати, можна помітити, як зменшеною копією Храму сходами туди-сюди

сновигають чорні цятки. Ними позначено тих безсмертних, які перебувають у Храмі. Звісно, проклятих це не стосується. Вони ж бо майже мертві. Якщо цятка зникає з макета, то безсмертний покинув Храм. Якщо тобі потрібно в Храмі когось конкретного віднайти, просто вголос прокажи його ім'я, і на макеті чорною заливкою буде показане те місце, де він перебуває. Худіч повідомив Повелителів Морю, що Мальви в Храмі немає. Морок скривився. Вредне дівчисько, либонь, боїться гніву Повелителя, переховуючись десь у поселенні. Мабуть, в одній із напівзруйнованих хиж, які лишилися від колишнього світу, що був тут до того, як у нього прийшли Темні. Халупи, хоч і напівживі, усе ніяк не розваляться. Опираються навіть темним закляттям. У тих халупах поселяються новоприбулі прокляті.

Морок розіслав вірних нишпорок у всі кінці Відтіні. Наказав притягти малу заразу обов'язково живою й неушкодженою. А він уже сам зробить із нею те, на що заслуговує.

Нервував трохи. Хай тільки це лихо ходяче знайдеться. Він їй влаштує! До всього, вона ще й злодійка. Викрасти варган із бібліотеки — ще те нахабство і блюзнірство! Дарма він не послухав Навії. Треба було зв'язати сили малої та провести обряд звільнення. Так ні. Усе син, усе Стри-бог. Набрався чемності у Світлих і його переконував «діяти за правилами». Та тьху на них, на всі ті світлі правила!

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ